

Arrest

nr. 167 733 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 87 766 van 18 september 2012 bevestigt de Raad de beslissing in punt 1.2.

1.4. Op 28 januari 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 2 maart 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.6. Op 5 maart 2015 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 26 maart 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.8. Op 31 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 9 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die het voorwerp uitmaakt van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad op 20 april 2016 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige in/of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Geen arbeidskaart PV nr nog niet gekend opgesteld door sociale inspectie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden:

Betrokken kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokken is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr nog niet gekend opgesteld door Sociale Inspectie bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr nog niet gekend opgesteld door Sociale Inspectie bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Viviane Donnay, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, S., R., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge;"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. De Raad wijst er op dat artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

*"§1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.
[...]."*

2.2.1. Uit deze bepaling blijkt dat onder de volgende voorwaarden bij wege van voorlopige maatregelen de activering van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevraagd:

- de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent wordt
- de vreemdeling heeft tegen deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel reeds een vordering tot schorsing ingediend
- deze principale vordering tot schorsing werd reeds ingeschreven op de rol
- de Raad heeft zich nog niet over de principale vordering tot schorsing uitgesproken.

De voorwaarde van de rolstelling van de principale vordering tot schorsing.

De Raad dient vast te stellen dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partij ingediend op 20 april 2016 tegen de bestreden beslissing van 9 april 2016 nog niet is ingeschreven op de rol, zoals vereist bij artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat de vereiste rolrechten niet werden betaald en dat er evenmin een bewijs van *pro deo* werd bijgevoegd, zodat het beroep niet op de rol kan worden geplaatst.

Uit de beschikking houdende vaststelling van het rolrecht dat de verzoekende partij op 11 mei 2016 per aangetekende zending werd overgemaakt, blijkt dat het bedrag van het rolrecht bepaald wordt op 186 euro. De Raad stelt vast dat dit volledige bedrag tot op heden niet op de opgegeven rekening van de Raad werd overgemaakt.

De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij deze nog niet op de rol ingeschreven vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk.

2.2.2. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij reeds bij beslissing van 9 april 2016 werd vastgehouden. Het thans bestreden bevel van 9 april 2016 betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevelen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.
(...)"*

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)"*

Overeenkomstig artikel 39/82, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt zich niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

Te dezen is de verzoekende partij op 9 april 2016 in kennis gesteld van de bestreden beslissing, de bijlage 13septies. De verzoekende partij bevond zich blijkens de stukken van het administratief dossier reeds sinds 9 april 2016 in een gesloten opvangcentrum.

De verzoekende partij diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing dan ook te weten dat een repatriëring nakend was, temeer de bestreden beslissing in haar hoofding duidelijk maakte dat de vasthouding geschiedde met het oog op verwijdering. Ondanks dit gegeven dient de verzoekende partij tegen deze beslissing op 20 april 2016 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij zet *in casu* niet concreet uiteen waarom zij niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen op het ogenblik dat het duidelijk was dat de verzoekende partij werd vastgehouden met het oog op verwijdering.

Met haar uiteenzetting ter terechtzitting dat zij onderhandelde met de Dienst Vreemdelingenzaken om de verzoekende partij vrij te krijgen en dit efficiënter is dan te procederen, toont zij uiteraard niet aan waarom zij tijdens de voormelde onderhandelingen niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen op het ogenblik dat het duidelijk was dat de verzoekende partij werd vastgehouden met het oog op verwijdering.

Door op 20 april 2016, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens slechts op 16 mei 2016, dag voor de geplande repatriëring, een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen, heeft de verzoekende partij de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. De verzoekende partij heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft de verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

2.3. Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen."

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij 'de voorlopige maatregelen' vordert van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten totdat de Raad uitspraak doet over het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 april 2016, de verzoekende partij nalaat te verduidelijken van welke beslissing zij de voorlopige maatregelen vordert daar zij nalaat de datum van de beslissing te vermelden alsook nalaat de beslissing naar aanleiding waarvan zij aldus om voorlopige maatregelen verzoekt, te voegen bij haar verzoekschrift. Voort wijst de Raad er op dat bij de Raad geen vordering tot schorsing aanhangig is tegen een 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' genomen ten aanzien van de verzoekende partij. Ter terechtzitting hierop gewezen, geeft de advocaat aan dat de verwijzing naar een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een materiële vergissing betreft. In zoverre de verzoekende partij in wezen verzoekt om een reeds eerder ingediende vordering tot schorsing van de beslissing van 9 april 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten versneld te behandelen, vraagt zij aldus dat er toepassing zou worden gemaakt van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Voor de toepassing van voormeld artikel kan verwezen worden naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 2.2.

De verzoekende partij formuleert de huidige vordering ook nog als volgt: *"Verweerder te bevelen geen andere pogingen tot repatriëring te nemen tot er zekerheid komt over de herkomst van verzoeker"*. Ook ter terechtzitting gevraagd aan de verzoekende partij wat de voorlopige maatregelen zijn die zij vordert in het licht van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet, antwoordt zij dat zij vordert niet uitgewezen te worden tot aan de uitspraak van het beroep tegen de bestreden beslissing.

In de mate dat de vordering van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet erop gericht zou zijn dat de Raad de tenuitvoerlegging van haar verwijdering in het algemeen zou schorsen, los van enige concrete beslissing, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op grond waarvan de Raad de mogelijkheid zou hebben zulke maatregel op te leggen.

In zoverre de verzoekende partij vraagt dat de Raad, ter vrijwaring van haar belangen, de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 april 2016, door middel van

repatriëringspogingen, zou verbieden en ook vraagt niet uitgewezen te worden tot aan de uitspraak van het beroep, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in werkelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 april 2016 beoogt. Het herformuleren onder andere bewoordingen als “*bevelen geen andere pogingen tot repatriëring te nemen*” en “*niet uitgewezen worden*” – waarbij aldus kan opgemerkt worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bevel er net in bestaat om de beslissing tot aan de uitspraak over het beroep tot nietigverklaring niet uit te voeren en aldus de verzoekende partij niet te verwijderen - kan niet worden beschouwd als een accessoire vordering zoals bedoeld in artikel 39/84 van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting wordt gewezen op het feit dat het vragen niet te worden uitgewezen in wezen neerkomt op het vragen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 april 2016. De advocaat van de verzoekende partij voert hieromtrent geen betwisting.

Gezien de verzoekende partij in werkelijkheid de schorsing vraagt van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 april 2016 en dit bij wijze van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, beoogt zij in wezen hetzelfde met wat zij beoogt met het instellen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Minstens toont de verzoekende partij niet aan welke voorlopige maatregelen, andere dan deze welke zij kan vragen op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, zij wenst te bekomen.

Het huidig verzoekschrift in zoverre het ingesteld werd overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet, beoogt dan ook niet het veilig stellen van bepaalde belangen zoals bedoeld in artikel 39/84 van de vreemdelingenwet maar kan enkel worden beschouwd als het nogmaals vorderen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevorderd is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER